

Durmuş Hocaoğlu

“İslâmcı-Liberal Koalisyonu” Üzerine

Yeniçağ, “Analiz”, 22 Şubat 2008, Cuma., s.06
“Analiz” Sıra No: 627; 2008-018; Şubat-10

YENİÇAĞ

Birkaç yazı üstüste analiz etmeye çalıştığım Başörtüsü mevzûunu nihâyete erdirip Vakıflar Kanunu üzerine yazmak niyetindeydim; çünkü hiç bitmeyen dertlerle boğuşan memleketimin başına, İktidâr’ın, Başörtüsü kargaşasından bilistifâde, bu kanunda yapacağı tâdilâtlar ile ocağımıza incir ağacı dikmeye hazırlandığı ap-açık. Ne var ki, İslâmcı aydınlar ile Liberal aydınlar arasında âniden patlayıveren gerginlik ve Hükûmet’e verilen liberal desteğin kesilmeye yüztutması alâmetlerinin, beni, Başörtüsü mes’elesini üzerinden, tekrar, bidâyetinden beri çok ciddiye aldığım “**Müslüman Kozmopolitanizmi**”ne avdet etmeye icbâr ettiğini hissettim.

Haberler medyada hayli genişçe mâkes bulduğu için tafsîle hacet yok; kısacası, Liberaller, “Başörtüsü” diye birinci dereceden ehemmiyetli bir dertlerinin olmadığını beyân ederek, öncelikle ve behemehâl halledilmesini gerekli gördükleri “diğer” mes’elelerin yanında tâlî addettikleri bu mes’eleyle ‘takılıp kalan’ İktidar’ı samimiyetsizlikle itham etmekte ve bugüne kadar verdikleri desteği çekmeye, köprüleri atmaya hazır olduklarını göstermektedirler. İslâmcı câmiayı almış bir şaşkınlık, bir telâş, bir hüznün, bir hiddet ki tam ibretlik bir manzara; “dini bütün” (?) münevverler dini noksan kankalarıyla ne yapacaklarını bilemez hâldeler; onları nankörlükle itham ediyorlar – meselâ Ali Bulaç’ın dediği gibi, “sizi merkez medyadan kovduklarında biz aldık bağrımıza bastık; şimdi bu yapılır mı?” filân. Niçin yapılmasın ki ama? Bunun adı siyâset ve bunlar da liberal üstelik.

Neymiş Liberaller’in “diğer” ve öncelikli mes’eleleri: “Özgürlük” denen şeyi sâdece Başörtüsü için değil herkes ve her kesim için savunmak, “Kürt sorunu”nu ‘ivedilikle’ halletmek v.s. Doğrusu kulağa hoş gelmiyor değil, ilk bakışta; ama ilk bakış yanıltıcı olabilir; şöyle, derin bir soluk alarak biraz daha müteemmilâne tefekkür etmekte fayda var. Niçin? Niçini şu: August Ferdinand Bebel (1840-1913), “*Bir burjuva sana yanaşmak isterse ona yakından bir iyice bak. Şâyet bir aydın ise: O vakit bir kat daha yakından!*” der; Bebel Türkiye’yi ve Türk(ıye) liberallerini tanımış olsaydı, emînim ki, “*Şâyet bahse mevzû olan, bir Türk(ıye) liberali ise, o vakit iki kat yakından bak*” derdi. Derdi emînim; zîra, dünyada belki de en güvenilmez aydın (?) – “entellektüel” değil - zümresi bunlardır da ondan ve bu da, kendileri de pek bir matah olmayan İslâmcıların ilk teşhis hatâsı: Liberalizm’in bir haysiyeti var muhteremler; ‘bizim’ (?) liberallerimizin ezici çoğunluğu liberal filân değil, mühimce bir kısmı “dönme marksist” ve dahi Marksizm’den dönmek diye birşey yoktur ve yine dahi, ezkazâ ‘dönmüş’ ise de, “liberal” olamaz, olsa-olsa, ancak “libertaryen” olur; diğer bir kısmı da ABD’nin veya AB’nin maaşlı memuru gibi çalışan birtakım *mazanne-i sû erbâbı* ve bir başka kesimi ise her gücün önünde eğilen lâstik omurgalı yumuşakçagiller sınıfından

kimesneler. İkinci hatâ da, Liberalizm ile Demokrasi'yi eşit ve eşdeğer zannetmek; aralarında yakın bağlar var, ama aynı şey değiller elbet de. Tabiatıyla, demokrasi ile alay eden, *demokrasi oportünisti* İslâmcı taifesi için bu detay mühim sayılmaz; sayılmaz ama, pratik kaygusuyla da olsa, detayı ciddiye almak lâzım; çünkü işin kökü orada yatmaktadır.

İmdi; hepsi iyi de, o zaman, acaba, niçin ve hangi zorlayıcı sâik, 'İslâmcı' aydınları işbu 'Liberal' makulesi ile bir ittifak, hattâ bir koalisyon te'sisine sevk etmiş olabilir? Neydi *İslâm'ı yere-göğe koymayan*, 'mü'mîn, mu'tekid, muvahhid, musallî', Muhammed Mustafâ – selât ve selâm O'na olsun – âşığı, O'nun ism-i şerîfi geçtiğinde gözleri dolan, diline rekâket gelen, iki gözü iki çeşme - biraz da abartılı; 'salya-sümük' gibi meselâ – sulu zırtlak ağlayan 'kardeşlerimiz'in, çok ciddî bir kesimi – hattâ en mûteber olanları da diyebiliriz – "*Allah-Kitap-Peygamber-Kible tanımaz*", *dinsiz-îmansız* bu herîf-i nâşerîfler ile ortak noktası?...

